

1293

MIEZUL NOPTII

Insula Sumatra

Asia de Sud-Est

ȚIPETELE ÎNCETARĂ în cele din urmă.

Douăsprezece focuri în aer liber străluceau în portul învăluit în întuneric.

– *Il dio, li perdona...* șopti tatăl lui de lângă el, însă Marco știa că Domnul nu avea să-i ierte pentru acest păcat.

O mână de oameni așteptau lângă cele două barcazuri lungi trase pe plajă, singurii martori la rugurile funerare aprinse în laguna întunecată. În timp ce răsărea luna, toate cele douăsprezece nave, galere grandioase din lemn, fuseseră incendiate avându-i încă la bord pe toți oamenii din echipaj – morții și cei puțini și blestemați care încă mai trăiau. Catargele navelor erau îndreptate spre cer asemenea unor degete acuzatoare cuprinse de flăcări. Particulele de cenușă incandescentă cădeau pe plajă și pe cei câțiva oameni care erau singurii martori oculari. Noaptea duhnea a carne arsă.

– Douăsprezece nave, murmură unchiul său, Masseo, strângând cu putere într-o mână crucifixul de argint, același număr ca al apostolilor Domnului.

Cel puțin țipetele celor în agonie încetaseră. Acum, numai pârâitul lemnului uscat și vâjâitul scăzut al flăcărilor mai ajungeau la țărmul nisipos. Marco ar fi vrut să-și întoarcă spatele la priverile cumplite. Alții, nu la fel de tari de inimă, îngenucheaseră deja pe nisip, cu spatele spre apă, albi ca varul la chip.

Cu toții erau dezbrăcați până la piele. Fiecare își examinase vecinul, să vadă dacă nu cumva are vreun semn al bolii. Chiar și prințesa Marelui Han, care, din motive de castitate, se afla în spatele unui paravan făcut din pânză de velă, nu purta decât o tiară incrustată cu pietre prețioase. Marco îi observă conturul suplu prin pânza luminată din spate de flăcările luminoase. Servitoarele ei, și ele dezbrăcate complet, cercetaseră corpul stăpânei lor. Numele ei era Kokejin, Prințesa Albastră, o fecioară de 17 ani, aceeași vârstă pe care o avusese și Marco când pornise în călătorie, din Veneția. Familia Polo fusese desemnată de Marele Han să i-o ducă în siguranță celui căruia îi fusese promisă în căsătorie, hanului Persiei, nepotul fratelui lui Kubilai Han.

Asta parcă se întâmplase într-o altă viață.

Trecuseră doar patru luni de când primul echipaj de galeră se îmbolnăvisese, prezentând umflături roșietice în zona vintrelor sau la subsuoară? Boala se răspândea asemenea țigărilor aprins, lăsând navele fără oameni în putere și făcându-le să eșueze aici, pe această insulă plină de canibali și fiare ciudate.

Chiar și acum tobele răsunau în jungla întunecată. Însă sălbăticiii erau destul de inteligenți ca să nu se apropie de locul în care își ridicaseră tabăra, asemenea lupului care ocolește oaia bolnavă, mirosind descompunerea, intrarea în putrefacție. Singurele semne ale faptului că dețineau controlul asupra acestui țărm erau craniile legate cu tulpini lungi de viță trecute prin găvane și atârinate de ramurile copacilor, pentru a-i

împiedica pe nepoștii să plece în căutare de hrană, încălcându-le astfel teritoriul.

Boala îi ținea pe sălbatici la distanță, împiedicându-i să acționeze în mod decisiv.

Însă nu pentru multă vreme.

Prin acest foc necruțător, boala era în cele din urmă învinsă, lăsându-i în viață numai pe acești câțiva oameni.

Cei care nu avuseseră umflături și pete roșietice pe piele. În urmă cu șapte nopți, bolnavii rămași printre ei fuseseră dați în lăpturi pe corăbiile ancorate și lăsați acolo cu apă și hrană la îndemână. Ceilalți rămăseseră la mal, atenți la orice semn de apariție a bolii printre ei. Tot timpul, cei supraviețuitori la bordul navelor strigaseră peste întinderea de apă, insistând, plângând, rugându-se, blestemând și țipând. Însă cel mai rău era sunetul acelor râsete ocazionale, iscate de nebunie. Ar fi fost mai bine să le fi tăiat beregata cu un cuțit cu lama ascuțită, însă cu toții se temeau să atingă sângele bolnavilor. Așa că fuseseră trimiși la bordul corăbiilor, întemnițați laolaltă cu morții aflați deja acolo.

După aceea, în vreme ce soarele apunea în noaptea aceea, o lumină ciudată apăruse în apă, cuprinzând chilele celor două corăbii și împrăștiindu-se asemenea laptelui vărsat în apele încă închise la culoare. Mai văzuseră și înainte strălucirea, în apa bazinelor și a canalelor de sub turnurile de piatră ale orașului blestemat din care fugiseră.

Boala încerca să scape din temnița sa de lemn.

Nu le mai dădea de ales.

Corăbiile – toate galerele, cu excepția celei păstrate pentru plecarea lor – fuseseră incendiate și ardeau ca niște torțe.

Unchiul lui Marco, Masseo, trecea printre oamenii rămași. Le făcu semn cu mâna să-și acopere din nou goliciunea, dar

simplică pânză și lâna țesută nu aveau cum să le ascundă rușinea mult mai profundă.

– Ce-am făcut noi... spuse Marco.

– Nu trebuie să vorbim despre asta, spuse tatăl său și îi întinse o robă lui Marco. Dacă răsuflă vreun cuvânt despre molimă, toate țările o să se ferească de noi. Niciun port n-o să ne lase să intrăm în apele sale. Dar acum am eliminat complet și ultima rămășiță a bolii și din flotă, și din apă prin acest foc purificator. Nu trebuie decât să ne întoarcem acasă.

În timp ce Marco își trăgea veșmântul peste cap, tatăl văzu ce desenase fiul său mai devreme, în nisip, cu un băț. Strângând din buze, tatăl șterse rapid desenul cu călcâiul și se uită lung la fiul său. Pe față i se întipări o privire rugătoare.

– Niciodată, Marco... niciodată...

Însă amintirea nu putea fi ștersă atât de ușor. Îl slujise pe Marele Han pe post de cărturar, emisar, chiar și cartograf, întocmindu-i hărți cu numeroasele sale regate cucerite.

Tatăl vorbi din nou:

– Nimeni nu trebuie să știe vreodată că lucrul pe care l-am găsit... este blestemat.

Marco încuviință din cap și nu făcu niciun comentariu despre ceea ce desenase. Nu făcu decât să șoptească:

– *Città dei Morti*.¹

Fața tatălui său, deja palidă, se albi și mai mult. Însă Marco știa că nu doar molima era ceea ce-l înspăimânta.

– Jură-mi, Marco! insistă el.

Marco aruncă o privire spre fața ridată a tatălui său. Îmbătrânise în aceste ultime patru luni la fel de mult ca în cele două decenii și jumătate petrecute cu hanul, în Shangdu.

¹ Orașul morților (în lb. italiană, în original)

– Jură-mi pe spiritul blagoslovit al mamei tale că n-o să mai vorbești niciodată despre ce-am găsit, despre ce-am făcut.

Marco ezită.

O mână îl strânse cu putere de umăr, apăsându-l până la os.

– Jură-mi, fiule! Pentru binele tău.

Recunosc teroarea din ochii săi luminați de flăcări... și implorarea mută din ei. Marco nu putea să-l refuze.

– O să păstrez tăcerea, îi promise el într-un final. Până la moarte și dincolo de ea. Îți jur, tată!

Unchiul lui Marco li se alătură și el în cele din urmă, auzind fără să vrea jurământul tânărului.

– N-ar fi trebuit să punem vreodată piciorul pe-acolo, Niccolò, îl dojeni el pe fratele său, însă vorbele lui acuzatoare îi erau de fapt adresate lui Marco.

O tăcere apăsătoare se lăsă peste cei trei din cauza secretelor pe care le împărtășeau.

Unchiul lui avea dreptate.

Lui Marco îi reveni în minte imaginea deltei râului așa cum arătase cu patru luni în urmă. Apa închisă la culoare curgea spre mare, cu malurile pline de desigurii înverzite și viță-de-vie. Ei nu doriseră altceva decât să-și reînnoiască rezervele de apă potabilă în timp ce executau lucrări de reparații la două dintre nave. N-ar fi trebuit să se aventureze niciodată mai departe, însă Marco auzise povești despre un mare oraș aflat dincolo de munții puțin înalți. Și fiindcă reparațiile fuseseră estimate că vor dura 10 zile, se aventurase cu 40 dintre oamenii Hanului să urce pe munții aceia, ca să vadă ce se află dincolo. De pe o creastă, Marco zărise în adâncimea pădurii un turn de piatră ce se înălța semeț, strălucind în lumina zorilor. Fusesse atras ca de un far, mai curios ca niciodată.

Totuși, liniștea ce domnise cât traversaseră pădurea în drum spre turn ar fi trebuit să-l avertizeze. Nu se auziseră niciun fel de tobe, așa cum se întâmpla acum. Niciun țipăt de pasăre, niciun țipăt de maimuță. Orașul morților îi așteptase pur și simplu.

Făcuseră o greșală cumplită ducându-se acolo nepofțiți. Iar asta-i costase mai mult decât sângele.

Cei trei rămaseră cu privirea fixă în timp ce galerele ardeau mocnit până la nivelul apei. Unul dintre catarge se răsturnă într-o parte, asemenea unui copac căzut. În urmă cu 20 de ani, tatăl, fiul și unchiul plecaseră de pe pământ italian, ca emisari ai papei Grigore al X-lea, ca să se aventureze în ținuturile mongole, până în pânzele albe, până la palatele și grădinile hanului din Shangdu, unde se cuibăriseră prea multă vreme, asemenea unor potârniche în colivie. În calitate de favoriți ai Curții, cei trei membri ai familiei Polo descoperiseră că sunt ținuiți locului nu de lanțuri, ci de prietenia imensă și deja sufocantă a hanului, așa că nu ar fi putut să plece fără a-și insulta binefăcătorul. În cele din urmă, se consideraseră norocoși că se puteau întoarce acasă, în Veneția, eliberați din slujba Marelui Han Kubilai, ca să o escorteze pe domnița Kokejin până la logodnicul ei din Persia.

Ce bine ar fi fost dacă flota lor n-ar fi părăsit niciodată Shangdu...

– Soarele o să răsară în curând, spuse tatăl său. Haideți să mergem. Este timpul să plecăm acasă.

– Și dacă o s-ajungem pe țărmurile alea blestamate, ce-o să-i zicem lui Teobaldo? întrebă Masseo, folosind numele inițial al bărbatului care fusese cândva prietenul și susținătorul familiei Polo, acum cunoscut ca papa Grigore al X-lea.

– Nici nu știm dacă mai trăiește, răspunse tatăl său. Suntem plecați de-atâta vreme.

– Dar dacă trăiește, Niccolò? insistă unchiul său.

– O să-i spunem tot ce știm despre mongoli, despre obiceiurile, despre tăria și forța lor. Așa după cum ni s-a poruncit să facem prin edictul emis cu atât de mult timp în urmă. Însă despre molima de-aici... despre ea nu avem nimic de spus. S-a terminat.

Masseo oftă, însă oftatul său nu prea suna a ușurare. Marco îi citi cuvintele nerostite în uitătura sa încruntată, profundă.

„Nu doar molima a fost de vină pentru toți cei care au pierit.”

Tatăl repetă cu mai multă fermitate ce zisese mai devreme, „Și cum, prin simplul fapt că rostea vorbele, exact așa avea să se și întâmple.”

– S-a terminat!

Marco se uită în sus la cei doi bărbați mai în vârstă, tatăl și unchiul său, cu siluetele proiectate pe fundalul de cenușă incandescentă și fum ridicându-se spre cerul întunecat. Nu se va termina niciodată, nu atâta vreme cât ei aveau să-și aducă aminte.

Marco își coborî privirea spre degetele de la picioare. Deși semnul era acoperit cu nisip, el rămăsese întipărit pe retina sa. Furase o hartă pictată pe piele tăbăcită. Pictată cu sânge. Reprezentând templele și turlele bisericilor răspândite în junglă.

Toate goale.

De fapt, pline de moarte.

Pământul era plin de păsări căzute în piațetele din piatră ca și cum s-ar fi izbit, în zbor, de norii de pe cer. Nimic nu fusese cruțat. Bărbații, femeile și copiii. Vitele și animalele sălbătice. Până și șerpii mari atârnavu inerți pe ramurile copacilor, cu carnea fierbând pe sub solzi.

Singurele viețuitoare care mai trăiau erau furnicile.

De toate mărimile și culorile.

Mișunând peste pietre și cadavre, descompunând cadavrele fărămă cu fărămă.

Dar se înșela... mai era ceva care aștepta apusul soarelui.

Marco refuză să se mai gândească la toate acestea.

Descoperind ce furase Marco de la unul dintre temple, tatăl său arsesese harta și aruncase cenușa în mare. Făcuse asta chiar înainte ca primul om de la bordul galerelor să se îmbolnăvească.

– Las-o pradă uitării, îl avertizase tatăl său atunci. N-are nimic de-a face cu noi. Las-o să fie înghițată de istorie.

Marco avea să-și respecte cuvântul dat, jurământul făcut. Aceasta era una dintre poveștile pe care nu avea să le spună niciodată. Totuși, atinse unul dintre semnele făcute în nisip. El, cel care întocmise atâtea cronici... oare era bine să distrugă o asemenea informație?

„Dacă ar mai exista și altă modalitate de a o păstra...”

Ca și când i-ar fi citit gândurile lui Marco, unchiul său Masseo exprimă cu voce tare toate temerile lor.

– Și dac-ar fi ca oroarea asta să izbucnească din nou, Niccolò, s-ar putea ca într-o zi să ajungă și pe țărmurile noastre?

– Atunci, va însemna sfârșitul tiraniei omului pe lumea asta, răspunse tatăl său cu amărăciune, bătând ușor în crucifixul ce atârna pe pieptul dezgolit al lui Masseo. Călugărul știa mai bine decât noi toți. Sacrificiul său...

Crucea îi aparținuse cândva călugărului Agreer. Acolo, în orașul blestemat, călugărul dominican își dăduse viața ca s-o salveze pe a lor. Făcuseră un pact secret. Îl lăsaseră acolo, îl abandonaseră la propria lui stăruință.

Pe nepotul papei Grigore al X-lea.

Marco șopti în timp ce ultima dintre vâlvătați se stinse în apele întunecate:

– Care Dumnezeu ne va mai salva data viitoare?

22 MAI, 6.32 P.M.

Oceanul Indian

10°44'07-87"S I 105°11'56-52" E

– Cine mai vrea o sticlă de Foster's¹, dacă tot sunt aici? strigă Gregg Tunis de pe puntea inferioară.

Dr. Susan Tunis zâmbi la auzul vocii soțului ei în timp ce păși pe scară și urcă pe puntea neacoperită de la pupa. Își dădu jos vesta de salvare și-și târî echipamentul de scufundare până în suportul special de depozitare, aflat în spatele cabinei de comandă a iahtului destinat cercetărilor geologice. Buteliile de oxigen zăngăniră în momentul în care le așeză lângă celelalte.

Eliberată de acea greutate, apucă în grabă prosopul de pe umăr și își șterse părul blond, decolorat aproape de tot de soare și sare. Odată încheiată această operațiune, își desfăcu fermoarul costumului umed de neopren dintr-o singură mișcare lungă și amplă.

– Boom-badaboom... badaboom... se auzi tunând o voce de pe un șezlong aflat chiar în spatele ei.

Nici măcar nu se obosi să-și arunce privirea înapoi. În mod clar era cineva care petrecuse prea multă vreme în cluburile de striptease din Sydney.

– Domnule profesor Applegate, chiar trebuie să faceți asta de fiecare dată când îmi dau jos echipamentul?

Geologul cărunt avea o pereche de ochelari de vedere pe vârful nasului, iar în poală, un manual de istorie maritimă deschis.

– Ar fi o mojiție, o totală lipsă de eleganță să ignor prezența unei tinere pline de viață care se descotorosește de mult prea multele sale veșminte.

¹ Bere australiană (n.red.)